

alterūq. verberare, & virū fortē clypeū ab-
 licere, & tergo verso in vtrāvis partē cur-
 rere posse dicit. Atq. ignavū esse, & iniu-
 riā facere, nō est hęc facere, nisi ex euentu,
 sed sic affectū facere: quē admodū mederi
 & sanare, non est secare, aut nō secare, me-
 dicamento purgare, aut non purgare: sed
 sic affectum hęc pręstare. In his autem iu-
 ra locū habent, inter quos eorū, quę abso-
 lutē bona sunt, communitas est, & quibus
 horū nimitū & parum esse potest. Aliis e-
 nim non est eorum nimitū, vt fortasse diis:
 aliis nulla prorsus eorum particula vtilis
 est, nempe hominibus insanabilibus, & om-
 ni vitiorum genere contaminatis, sed
 omnia nocēt: aliis aliquatenus vtilia sunt.
 Atque hoc humanum est.

CAPVT VIII.

Sequitur vt de æquitate, & de æquo bo-
 no dicamus, quam rationē æquitas ad
 iustitiam, quam æquum bonum ad ius ha-
 beat. Nāq. propius inuentibus neq. vt idē
 omnino, neq. vt aliud genere videtur. Atq.
 interdum æquū bonū laudamus, cū nq.
 virū, qui æquus & bonus est. Quinetiā hoc
 nomen ad alia laudando trāsferimus, pro
 bono τὸ ὀπνευέσειον vsurpando, melius sci
 licet quid significantes. Interdū rationem
 sequentibus, absurdum videtur æquū bo-
 num, cūm sit vñ quiddā à iure diuersum,
 esse laudabile. Nam vel ius non est bonū,
 vel æquū bonū non est bonū, si à iure a-
 liud ac diuersum est: vel si vtrunq. bonū
 est, idē est. Tota igitur de æquo bono que-
 stio ex his propiorum causis nascitur.
 Sed hęc omnia, quodammodo benē ha-
 bēt: nec quicquā eorū est, quod secū pug-
 net. Nā æquū bonū iure quodā melius ius
 est: Neque ita iure melius est, vt sit aliud
 quoddā genus. Idē ergo est ius, & æquū bo-
 nū: cūmq. ambo sint bona, melius est æquū
 bonū. Sed hinc nata dubitatio est, quod
 quamuis æquū bonū, ius sit, non est tamen
 ius lege constitutum, aut legitimum, sed
 iuris legitimi correctio. Cuius rei hęc cau-
 sa est, quod lex omnis generalis est: de
 quibusdā autem rebus vniuersē & ge-
 neraliter rectē præcipi non potest. Itaque
 quibus in rebus legis vocem vniuersam
 ac generalem esse necesse est, id autem
 non satis rectē fieri potest: in eis id sumit
 lex, quod plerunq. solet euenire: quam-
 vis id quod in hoc peccatur, satis intelli-
 gitur. Nec tamē id circō minis recta est. Nō
 enim culpa legis est, neque eius qui legē
 tulit, sed nature rerum. Earum enim re-
 rum, quę in actionem cadunt, talis mate-
 ria est. Cūm igitur lege generaliter locuta

A ἢ ὁ ἀδρῆτος τὴν ἀσπίδα ἀφείναι, καὶ σφραγεῖς
 ἐφ' ὅποτερονου τρέχειν· διὰ τὸ ἀλλομενεῖν
 καὶ τὸ ἀδρῆναι, καὶ τὸ ταῦτα ποιεῖν ὄχι, πλὴν καὶ
 συμβεβηκός· διὰ τὸ ὅδι ἔχοντα, ταῦτα ποιεῖν
 ὄχι, ὡς ἄρ' καὶ τὸ ἰατρῶν καὶ τὸ ὑμῶν ἐν τῷ
 τέμνειν, ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεῦν ἢ μὴ
 φαρμακεῦν ὄχι, διὰ τὸ ὅδι ἐστὶ τὸ δίκαιον
 ἐν τοῦτοις οἷς μέτεται τῶν ἀπλῶς ἀγαθῶν· ἔ-
 χουσι καὶ τῶν ἐσθρολῶν ἐν τοῦτοις καὶ ἑλλετῶν·
 B τῶν ὑφ' ἡμῶν ἐστὶν ἐσθρολή· ἂν τῶν, ὅθ' ἴσως
 τοῖς θεοῖς· τῶν δ' ἐδὲν μόριον ὠφέλιμον τοῖς
 ἀνθρώποις καὶ κερκοῖς, διὰ τὸ πῶτα βλάπῃ τῶν·
 ἢ, μέλει του δια τῶν, ἀνδρωπιόν ὄχι.

Κεφάλαιον η.

Περὶ τῶν ὀπνευέσειας καὶ τῶν ὀπνευέσειας, πῶς
 ἔχει, ἢ ὑφ' ὀπνευέσειας πρὸς δικαιοσύ-
 νην, τὸ δ' ὀπνευέσειας πρὸς τὸ δίκαιον, ἐξ ὧν ὄχι
 ὄχι ἐπιπέει· οὐτὲ γὰρ ὡς τῶν ἀπλῶς, οὐδ'
 ὡς ἔτερον τῶν γῆρας φαίνεται σκοποῦντοῖς· καὶ
 ὅτι ὑφ', τὸ ὀπνευέσειας ἐπιγινώσκου, καὶ ἀδρῆα τὸν
 ποιῶν τὸν ὡς καὶ ὅτι τὰ διὰ ἐπιγινώσκουτες μα-
 τα φέρονται, ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τὸ ὀπνευέσειας,
 ὅτι βέλπον, δηλοῦντες ὅτι ἢ, τῶν λόγων ἀνο-
 λουδοῖσι φαίνεται αὐτοποῖν, εἰ τὸ ὀπνευέσειας πα-
 D ραὶ τὸ δίκαιον π' ὄχι, ἐπιγινώσκου ὄχι, ἢ γὰρ τὸ δ' ὀ-
 πνευέσειας οὐ σπουδαῖον, ἢ τὸ ὀπνευέσειας οὐ δίκαιον,
 εἰ διὰ· ἢ εἰ ἀμφα σπουδαῖα, ταυτῶν ὄχι, ἢ
 μὴ οὐκ ἀπορία χρῆσθαι συμβαίνει δια ταῦτα
 ἀπὸ τὸ ὀπνευέσειας. ἔχει δ' ἀπαντα ἔσπον πνοι
 ὄρθως, καὶ οὐδὲν ἕσπον ἀπὸν ἐκ τῶν· τό, τὸ γὰρ
 ὀπνευέσειας, δικαίου πινός ἐν, βέλπον ὄχι δ' ὀ-
 καμον· καὶ οὐχ ὡς διὰ π' γῆρας ἐν, βέλπον ἐν
 E σι τῶν δικαίου. τὸ αὐτὸ ἀρα δίκαιον καὶ ὀπνευ-
 κές· καὶ ἀμφοῖν σπουδαῖον ὄντων, κρείπτον
 τὸ ὀπνευέσειας. ποιεῖ ἢ τὴν ἀπορία, ὅτι τὸ ἐ-
 πνευέσειας, δίκαιον ὑφ' ὄχι, οὐ τὸ καὶ τὸν νόμον
 ἢ, ἀλλ' ἐπιγινώσκου νομίμου δικαίου. εἴπον
 δ' ἢ, ὅτι ὄχι νόμος κερδῶν παρ', ἀπὸ ἐπίων
 ἢ, οὐχ ὄν τ' ὄρθως εἰπέει κερδῶν. ἐν οἷς ἐν
 ἀνῆρη καὶ εἰπέει κερδῶν, μὴ ὄν τ' ὄρθ-
 F τῶς, τὸ ὡς ὀπνευέσειας λαμβάνει ὁ νόμος, ἐν
 εἰνῶν τὸ ἀμαρτανέρον καὶ ἐστὶν οὐδὲν ἢ πον
 ὄρθως· τὸ γὰρ ἀμαρτανέρον, ἐν τῶν νόμου, οὐδ'
 ἐν τῶν νομοθέτη, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τῶν κερδῶ-
 γματός ὄχι. ὅθεν γὰρ ἢ τῶν κερδῶν ὄχι τῶν
 αὐτῶν ὄχι, ὄταν ἐν λέγη ὑφ' ὁ νόμος κερδῶν,
 συμβῆ